

DẪN ...

-trích LỜI TRẦN TÌNH CỦA NGƯỜI THẦY CŨ

.....

Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, người cộng sản vào thành phố với lời phủ dụ ngon ngọt không-đụng-tới-cây-kim-sơ-chỉ của người dân. Và ra rả i ôi ... hòa-đồng-hòa-hợp-hòa-giải-dân-tộc. Tuy nhiên thực tế khác xa cả trời cả vực. Ai cũng biết sẽ có nhiều thay đổi nhưng không ai ngờ sự thay đổi rất ráo và tàn tệ tới vậy. Người ta bắt đầu một cuộc tàn phá mới sau 30 năm tàn phá đất nước và con người bằng súng đạn. Cuộc chiến tranh hủy diệt mới, ít ồn ào hơn, cũng không kém phần tàn độc...

... Hằng ngày, hằng đêm từng đoàn xe vận tải bit bùng, những chuyến xe lửa dài thặm thướt vội vội vàng vàng tháo gỡ máy móc, dụng cụ tân tiến công kênh chờ rằm rộ về Bắc, để rồi chờ quay ngược vào Nam những đoàn bộ đội ngờ nghếch, những cán bộ xảo quyệt, những đám dân nghèo đói từ 20-năm-xã-hội-chủ-nghĩa, đổ xô vào những thành phố mới chiếm để tiếp tục cuộc vơ vét, xin xỏ, tráo trở, mua rế, hăm dọa, cướp giựt ... đủ kiểu đủ cách đủ trò đủ loại, gom góp từ cái chén, đôi đũa, cái đồng hồ, chiếc xe đạp, cái ti-vi ... đến căn nhà, dây phố ... v . v ... và v . v ...

Cùng lúc, nhà tù được quy danh là trại cải tạo mọc lên như nấm nấm đại, trong thành phố, ngoài đồng hoang, hay tít trên những vùng rừng sâu nước độc. Bằng thông báo chỉ thị mập mờ, -đóng một tháng tiền com- nhà cầm quyền mới lừa gạt đưa vào tù hàng trăm ngàn quân nhân công chức của chế độ cũ. Sau những cuộc sàng lọc, kẻ nhốt trong Nam, người đày ra Bắc. Từng đoàn tù chất chồng trên những toa tàu chở súc vật chạy băng băng trong đêm tối kinh hoàng, từ Nam ra Bắc, đổ xuống và dẫn giải qua những xóm làng xa lạ và thù nghịch. Hai bên đường, dân chúng được tổ chức, xúi giục chửi rủa ném đá vào những xác người tà tội thất thế. Cuộc trừng phạt trả thù không kể ngày tháng, người tù không danh số, không bản án một khi bước vào trong cổng trại tự nhiên biến mất như chìm lặn vào những rừng cây bạt ngàn, mất hút trong những đồi núi chập chùng, không còn lại chút dấu vết. Thế giới không hay biết -hay không muốn biết - đến dãy quần-đảo-ngục-tù nằm mênh mông ngay trong lòng đất nước như một vết chàm ô nhục. Ở đó người tù bị bỏ đói ngày này sang tháng khác đến độ phải ăn cả côn trùng, củ dại để sống sót, phải lượm mót từng bao cát mục nát để chắp vá che thân, phải lao động khổ sai bằng tay không và chân trần đến kiệt lực. Ở đó, bệnh hoạn không một viên thuốc, cô lập bít kín mọi tin tức bên ngoài, người tù còn phải chịu đựng một cuộc tra khảo tinh thần thường trực bằng những màn tự khai, tự thú, phản tình ... Đã không ít người còn có dịp trở ra.

Địa ngục trần gian có ở một nơi rất gần và rất thật.

.....

CaOVi Khanh

TÔ THÙY YÊN

TÀU ĐÊM

Tàu đi. Lúc đó, đêm vừa mới
Lúc đó, sao trời đã ngủ mê
Tàu rú. Sao ơi, hãy thức dậy
Long lanh muôn mắt tiễn tàu đi

Thức dậy, những ai còn sống đó
Nhìn ra nhớ lấy phút giây này
Tàu đi như một cơn giông lửa
Cuồn cuộn sao từ ống khói bay

Cảnh vật mơ hồ trong bóng đêm
Dàn ra một ảo tượng im lìm
Ủ ê những ngọn đèn thưa thớt
Sáng ít làm đêm tối tối thêm

Bến cảng, nhà kho, những dạng cây...
Chưa quen mà đã già từ ngay
Đấu sao cũng một lần tan hợp
Chớ tiếc nhau vài cái vẫy tay

Toa nệm lúc nhúc hồn oan khóc
Đèn bão mờ soi chẳng rõ ai
Ta gọi rụng rời ta thất lạc
Ta còn chẳng đủ nửa ta đây

Người bạn đường kia chắc chẳng ngủ
Thành tàu sao chẳng vỗ mà ca?
Mai này xô giạt về đâu nữa?
Đất lạ ơi, đừng hắt hủi ta!

Đất lạ, người ta sống thế nào?
Trong lòng có sáng những trăng sao
Có buồn bã lúc mùa trăng trở
Có xót thương người qua biển dâu?

Tàu đi như một cơn điên đảo
Sắt thép kinh hoàng va đập nhau
Ta tưởng chừng nghe thời đại động
Xô đi âm ỉ một cơn đau

Ngồi đây giữa những phân cùng bụi
Trong chuyển dời xung sát bạo tàn
Ta trở thành than, thành súc vật
Tiếng người e cũng đã quên ngang

Ta nghe râm nhói thân tàn rạc
Các thối xương lìa đụng chỏi nhau
Nghe cả hồn ta bị cán nghiền
Trên đường lịch sử sắt tuôn mau

Dường như ta chợt khóc đau đớn
Lệ nóng cường toan cháy ruột gan
Lệ chảy không ra ngoài khóe mắt
Nghẹn ngào đến cả tiếng than van

Giá ta có được một hơi thuốc
Dẫu chỉ là hơi thuốc mốc thối
Để phủ cho hồn ấm tỉnh lại
Để nghe còn sự sống trên môi

Ta nhớ dăm ba hình ảnh cũ
Lờ mờ như nhớ lại tiền thân
Đời ta khi trước vui vầy thế
Bỗng thảm thương nghìn nỗi ngói tan

Đem thân làm gã tù lưu xứ
Xí xóa đời ta với đất trời
Ngàn dặm lìa tan tình cố cựu
Bàng hoàng thân thể cụm mây trôi

Đã mấy năm nay quần quai đói
Thèm ăn như đứa trẻ con nghèo
Mẹ ơi, con nhớ thời thơ ấu
Nhớ miếng ăn mà mẹ vất vả

Liệu còn một bữa cơm đầm ấm
Bên ánh đèn đoàn tụ vợ con
Chia sẻ chút tình cay mặn cũ
Miếng không ngon cũng lấy làm ngon

Tàu đi khoan xoáy sâu đêm thép
Tiếng nghiền ghê người, thác lửa sa
Lịch sử dường như rất vội vã
Tàu không để lại các ga qua

Ô, những nhà ga rất cổ xưa
Dường như ta đã thấy bao giờ
Đến nay, người giữ ga còn đứng
Đèn báo đông đưa chút sáng mờ

Tàu qua những ruộng đồng châu thổ
Hiu hắt làng xa mấy chấm đèn
Đêm ở nơi đây buồn lặng lặng
Cái buồn trải nặng mặt bằng đen

Hỡi cô con gái trắng mười bốn
Đêm có nằm mơ những hội xuân
Đời có chẳng lần cam đối mẹ
Nhớ thương nào giấu thắm vành khăn?

Có lúc tàu qua những chiếc cầu
Sầm sầm những nhịp động đều nhau
Dưới kia con nước còn thao thức
Bát ngát dềnh lên bãi sậy sầu

Có lúc tàu qua những thị trấn
Mà đêm đã gói lại im lìm
Tàu qua, âu cũng là thông lệ
Nên chẳng ai buồn hé cửa xem

Ôi những nỗi sầu vô dạng ấy
Gọi ta về với những đêm vui...
Ở đâu đèn sáng như châu ngọc
Đường phố người chen chúc nói cười

Ở đâu mộng ảo vườn sao tụ
Yến tiệc bày trong những khóm cây
Ta rót mừng em ly rượu đỏ...
Mà thôi, chớ nhớ nữa, lòng ơi

Mà thôi, hãy nuốt lệ còn nghẹn
Tỉnh thức, lòng ơi, nhìn tận tường
Thời đại đang đi từng mảng lớn
Rào rào những cụm khói miên man

Người bạn đường kia chắc vẫn thức
Mong tàu đi đến chỗ đêm tan
Có nghe lịch sử mài thê thiết
Cho sáng lên đời đã rĩ han

Tàu ơi, hãy kéo còi liên tục
Cho tiếng rền vang dậy địa cầu
Lay động những tầng mê sáng tối...
Loài người, hãy thức, thức cùng nhau

T Ô T H ù Y Y Ê N
1980